

1) Τὸ νὰ καπνίσῃ τίς τινα διὰ καιομένου φαρμάκου ἢ ἄλλου τινὸς πράγματος πρὸς θεραπείαν ἀπὸ νόσου ἢ ἀποτροπὴν κακοῦ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.) Συνών. ἀποκαπνισμός. 2) Τὸ τέλος τοῦ καπνίσματος σιγάρου Ἀθῆν.: Ἀπάνω 'ς τ' ἀποκάπνισμα ἦρθε καὶ μὲ εἶδε ὁ πατέρας μου.

ἀποκαπνισμός ὁ, Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀποκαπνισμός.

Ἀποκάπνισμα, ὁ ἰδ.: Γὰρ τῇ κεφαλῇ τὸν πόνο ποίουν τὸν ἀποκαπνισμὸν καὶ βλαστήμα με. Πβ. Διοσκορ. Περί ὕλης ἱατρικ. 3,116 (ἐκδ. Kühn) «ἀποθυμώμενα δὲ ξηρὰ (τὰ φύλλα) εἰς ἀποκαπνισμὸν τοὺς ὑπὸ ξηρᾶς βηχὸς... θεραπεύει».

ἀποκαρκατίζω μαν τό, Πόντ. ἀποκαρκατίζω μαν Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρκατίζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς κόρας τοῦ ἄρτου. Συνών. ἀποκαρπούττισμα, ἀποκερετίζω μαν.

ἀποκαρκατίζω Πόντ. ἀποκαρκατίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρκατίζω. Ὁ τύπος ἀποκαρκατίζω καθ' ἀπλολογίαν.

Ἀφαιρῶ τὸ καρκατίζω, τὴν κόραν, τὴν σκληρὰν ἐπιφάνειαν τοῦ ἄρτου. Συνών. ἀποκαρπουτίζω, ἀποκερετίζω, ἀποκερετίζω, ἀποκερετίζω. Πβ. ἀποκαυκαλίζω.

ἀποκαρδίζω Πελοπν. (Κορινθ. Μάν. Τριφυλ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἵποκαρδίζω Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρδία. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. καὶ ξεκαρδίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸ θάρος του, ἀποθαρύνω ἐνθ' ἂν.: Μὴν τὸ ἀποκαρδίζης τὸ παιδί Κορινθ. Ν' ἐποίν'να ἔνα δουλεία τῶν οὐρὶ μ' ἐπεκάρδισε με Ὁφ. Τὸν ἐπεκάρδισε με (τοῦν = ἐντελῶς) Κοτύωρ. β) Κάμνω τινὰ ἀπρόθυμον νὰ πράξῃ τι Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἀποκαρδώνω. 2) Ἀμτβ. ἀποθαρύνομαι Ρόδ.

Β) Μέσ. 1) Χάνω τὸ θάρος μου, ἀποθαρύνομαι, ἀπογοητεύομαι ἐνθ' ἂν.: Ἐντῶκε με ὁ δάσκαλος κ' ἐπεκαρδίγα ἀσ' σὰ γράμματα Τραπ. 2) Ἐπὶ γέλωτος, ἐκθνήσκω, ξεκαρδίζομαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Ἐπεκαρδίγαμε ἀσ' σὰ γέλα Τραπ.

ἀποκάρδισμα τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρδίζω.

Ἀποθάρινσις.

ἀποκάρδω μαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρδώνω.

Ἐλλειψις προθυμίας πρὸς ἔργον τι.

ἀποκαρδώνω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρδία.

Ἀποκαρδίζω **Α1β**, ὁ ἰδ.

***ἀποκάρπι** τό, ἀπουκάρπ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρπός.

Κατὰ πληθ., οἱ περιλειπόμενοι ἐκ τῶν συγκομιζομένων καρπῶν.

ἀποκαρπίτης ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐς. καρπός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ὁ τελευταῖος ἀναπτυχθεὶς ἐπὶ τοῦ κλήματος καρπός, μικρὸς καὶ κακός. Συνών. διγόγι, καμπανάρι, κουδούγι.

ἀποκαρπουτίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀποκερπουτίζω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. καρπούττιζω, παρ' ὁ καὶ κερπούττιζω.

Ἀποκαρκατίζω μαν, ὁ ἰδ.

ἀποκαρπούττισμα τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρπουτίζω.

Ἀποκαρκατίζω μαν, ὁ ἰδ.

ἀποκαρυνδίζω ἀμάρτ. ἵποκαρυνδίζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρύδι.

Ἐξάγω τὸν βάμβακα μετὰ τὴν ὠρίμασιν ἐκ τοῦ καρῦ του.

ἀποκαρύδισμα τό, ἀμάρτ. ἵποκαρύδισμα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρυνδίζω.

Ἡ ἐξαγωγή τοῦ βάμβακος μετὰ τὴν ὠρίμασιν ἐκ τοῦ καρῦ του.

ἀποκάρνυδο τό, ἀμάρτ. ἵποκάρνυδο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. καρύδι.

Τὸ ἀτροφικὸν καρύδιον τῆς βαμβακεῆς.

ἀποκάρφωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποκάρφω μαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρφώνω.

1) Ἀφαίρεσις τῶν ἡλίων Πόντ. (Τραπ.): Τῇ σανιδί' τ' ἀποκάρφω μαν. Συνών. ξεκάρφωμα. 2) Ὁ περὶ τὸ τέλος τοῦ καρφώματος χρόνος Πελοπν. (Μάν.): Κοντεύω 'ς τ' ἀποκάρφωμα τοῦ νταβανιοῦ. Εἶμαι 'πάνον 'ς τ' ἀποκάρφωμα. Ἀμα ζυγώσης 'ς τ' ἀποκάρφωμα νὰ μοῦ πῆς.

ἀποκαρφώνω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. καρφώνω.

1) Ἀφαιρῶ τὰ καρφία πράγματος καρφωμένου, ξεκαρφώνω Πόντ. (Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.): Ἐπεκάρφωσα τὰ σανιδῶ Ὁφ. Δυνατὰ ντῶς, ἄλλο μ' ἀποκαρφοῦται (δυνατὰ κτύπα, νὰ μὴ ξεκαρφωθῇ πρὸς) Κοτύωρ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ τραπέζιν τ' ἔπασαν 'κεῖνο ν' ἀποκαρφοῦται (τ' ἔπασαν = εἰς τὸ ὅποιον παρεκάθισαν) Πόντ. Συνών. ξεκαρφώνω. 2) Καρφώνω μέχρι τέλους, τελειώνω τὸ κάρφωμα Πελοπν. (Μάν. Οἶν.) κ.ά.: Καρφώνω καρφώνω καὶ ἀκόμα νὰ τ' ἀποκαρφώσω Μάν.

ἀποκάρωμα τό, Παξ. κ.ά. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,224 καὶ 3,197 ἀπουκάρωμα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαρώνω.

1) Ἡ ἐκ διανοητικοῦ καμάτου ἢ ἐξ ὑπερβολικοῦ καύσωνος τάσις πρὸς ὕπνον, ὑπνηλία, νάρκη Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Παξ. κ.ά.: Ἀνοιγα μὲ βιὰ τὰ μάτια πολεμῶντας νὰ νικήσω τὸ ἀποκάρωμα τῆς ζέστης ἄγν. τόπ. 2) Ἡ μεταξὺ νυσταγμοῦ καὶ ὕπνου κατάστασις, ἐλαφρότατος ὕπνος Παξ. Συνών. ἀποκαρωμάρα, ἀποκάρωσι. 3) Ἐλλειψις τόλμης, δειλία, λιποθυμία ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἂν.: Ποιήμ.

Μᾶς ἔπασε λιποθυχία, πουλλὶ ξενιτεμένο, καὶ νύχτα καὶ ἀποκάρωμα...

2,224

... τοῦ Βοκογιάννη ὁ ἡσκιος εἶναι βαρὺς, θανατερός, καὶ ὅποιος περάσῃ ἐκεῖθε, σκοτάδι καὶ ἀποκάρωμα...

3,197.

ἀποκαρωμάρα ἡ, Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ.ά. ἀπουκαρωμάρα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Λοκρ.) ἀποκαρωμάρα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν.) ἀπουκαρωμάρα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

